

ШІСТЬ РАНКОВИХ ПСАЛЬМІВ

Перед псалмами читається це:

**Слава у вишніх Бóгу, і на землі мир,
між людьми́ благовоління. (3)**

**Гóсподи, губи мої розту́лиш Ти, і вус-
та мої́ возвістять хвалу́ Тобі. (2)**

У великодній час читається це:

**Христóс воскрес із мёртвих, смёртю
смерть попра́в і тим, що у гроба́х, жит-
тя́ дарува́в. (3)**

ПСАЛЬМА 3 (III)

Ѓди, что́ са о́умно́жиша стѣжа́ющіи ми́.

**Гóсподи, як тих багáто,
що менé терза́ють!
Скільки ворогів запéклих
мені́ досаждáють!**

Скільки їх про мою дýшу,
про мою убóгу,
ка́жуть, що зовсім нема́ їй
пóмочі од Бóга!

Ті ж, моя́ яснáя слáво,
оборóнний щíte,
не да́єш мені́ додóлу
гóлову схилíти.

Оберну́ся я до Бóга,
помолю́сь до Ньóго,
і почу́є Він мій гóлос
з Сіóну святóго.

Я ляга́ю, спочивáю
і встаю́ бодрéнний,
бо Госпóдь — моя́ підпóра,
за́хист мій щодéнний.

Не зляка́юсь і десятків
тíсяч тих наро́ду,
що на мене́ піднялі́ся
з за́ходу і схóду.

Вста́нь, рятуй менé, мій Бóже,
од страшнóї згýби,

розбий щелепи безбóжним,
сокруши їм зúби!

В Гóспода спасіння на́ше,
на́ше ща́стя й во́ля,
під Йо́го благословénням
Йо́го лю́ду до́ля.

Я ляга́ю, спочива́ю
і встаю́ бодрéнний,
бо Госпóдь – моя́ підпо́ра,
за́хист мій щодéнний.

ПСА́ЛЬМА 37 (XXXVIII)

Ѓди, да не гáростію Твоєю́ о́бличіши мене́.

Не карта́й мене́, мій Бо́же,
сло́вом із доса́ди,
не нака́зуй мою́ не́міч
гні́вом без поща́ди.

Бо Твої́ страше́нні стрі́ли
мене́ пробива́ють,
Твої́ ру́ки мою́ си́лу
к землі́ пригніта́ють.

Обомліло моє тіло
од гніва́ свято́го,
занива́ють мої́ ко́сті
од гріха́ тяжко́го.

Беззако́ння мої́ ви́ще
голови́ моєї́,
важкі́м гні́том наляга́ють
з мо́чі усієї́.

Засмерділи мої́ ра́ни,
загни́вшись гріха́ми,
що безу́мно я розті́кся
всіма́ сторо́нами.

Я зігну́вся, похили́вся,
сумний́ походжа́ю,
день до ве́чора журю́ся
і вті́хи не ма́ю.

Бо круго́м окрі́та стру́пом
моя́ поясни́ця,
мо́го ті́ла не здоро́ва
жо́дна часті́ця.

Занепа́в я і знемі́гся,
з бо́лю омлі́ваю;

не стогну́ вже, не зітха́ю,
від се́рця рика́ю.

Го́споди, Ти ба́чиш, зна́єш
всі мої́ бажáння,
не прихóване від Те́бе
мо́є возди́хання.

Замира́є мо́є се́рце,
зни́кла моя́ си́ла,
о́чі зга́сли і всю́ ду́шу
те́мрява окри́ла.

Мене́ дру́зі й побрати́ми
в го́рі занедба́ли,
мої́х бо́лестів зляка́лись,
оддале́ки ста́ли.

Ворогі́ ж мої́ на мене́
розкида́ють си́ти
і щодéнь собі́ мірку́ють,
я́к мене́ влови́ти.

Я ж, мов де́рево безду́шне,
мов глухий, не чу́ю;
нема́ рéчі, нема́ гла́су,
мов німи́й німу́ю.

І леж́у я, на́че ме́ртве
ті́ло без ди́хання,
на́че спра́вді нема́ в ме́не
в уста́х оправда́ння.

Бо на Те́бе упова́ю:
глянь на тру́дне ло́же,
глянь на злю́щих і до ме́не
обізва́йся, Бо́же!

Хай не ра́дується во́рог, —
в се́рці промовля́ю, —
як нога́ моя спіткне́ться
і я закульга́ю.

Повсякча́с собі я су́ду
сподіва́тись бу́ду:
зна́ю грі́х свій пе́ред Бо́гом,
поку́ту відбу́ду.

Ворогі ж мої́ на світі
живу́ть-процвіта́ють,
нена́видники безу́мні
росту́ть-прибува́ють.

Воздаю́ть лука́ві зла́я
за моя́ блага́я,

**бо нелюба нечестівим
моя життя святая.**

**Ой, не дай же мені, Спасе,
в грішні руки впасти,
не загайся на підмогу,
вирятуй з напасти!**

**Ой, не дай же мені, Спасе,
в грішні руки впасти,
не загайся на підмогу,
вирятуй з напасти!**

ПСАЛЬМА 62 (LXIII)

Бже, Бже мой, кз тебе оутренюю.

**Боже, Боже мій, до Тебе
озиваюсь на світанні,
забажав Тебе душею
у нестримнім пориванні.**

**По Тобі томлюся тілом
у землі непроходимій,
од безвіддя та безхліб'я
терплю голод невтолимий.**

Тебé пра́гну у Святіні
та́к, як пе́рш було́, вбача́ти,
Твою́ си́лу й Твою́ сла́ву
чи́стим се́рцем вихваля́ти.

У вуста́х мої́х вола́ння:
«Міло́сть Твоя́ кра́ща жи́зні!
Йме́ння Твоє́ ві́чно сла́вить
у Небе́сній дай Отчи́зні!

Мов од ту́ку та олі́ї,
хай душа́ моя́ радіє́,
хай язы́к мій недосто́йний
лиш співа́ть Тобі́ волі́є!»

Я про Те́бе, мілий Бо́же,
на постéлі спомина́ю,
у всі до́би се́ред но́чі
ти́хим се́рцем розмишля́ю.

Бо Ти́ був моя́ защи́та,
я схова́всь під кри́льми в Те́бе;
Ти прина́див мою́ ду́шу,
пригорну́в мене́ до Се́бе.

Хто шука́ мене́ згубі́ти,
підуть в зе́млю преісподню́:

меч зітне їх, звір спостігне,
вóлю чінячи Госпóдню.

Тóй у Бóзі звеселітьсѧ,
хто Йомú себе ввіряє;
брехунів же Бог зневажить,
пéльки їм позатикає.

Я про Тéбе, мiлий Бóже,
на постéлі споминаю,
у всі дóби сэред нóчі
тiхим сэрцем розмишляю.

Бо Тi був моя защiта,
я сховавсь під крильми в Тéбе;
Ти принадив мою дúшу,
пригорнуv мене до Сéбе.

Слава Отцú, i Сiну, i Святóму Дúху, i нi-
ни, i повсякчас, i на вiки вiчнi. **А**мiнь.

Алилúя, алилúя, слава Тобi, Бóже. **(3)**

Гóсподи, помiлуй. **(3)**

Слава Отцú, i Сiну, i Святóму Дúху, i нi-
ни, i повсякчас, i на вiки вiчнi. **А**мiнь.

ПСА́ЛЬМА 87 (LXXXVIII)

ЃДН Б҃ЖЕ СП҃СЕНІА МОЕГѠ,
КО ДНІ ВОЗЗВА́ХЪ І ВЪ НОЦІН ПРЕД́ ТОБО́Ю.

Го́споди, мо́є спасі́ння!

День і ніч до Те́бе клі́чу:
ві́слухай мою́ моли́тву,
прихи́йся та́ємнічо.

По́вна мук моя́ утрóба,
я набли́зивсь до моги́ли;
ме́ртвий я помі́ж живи́ми,
ні снаги́ нема́, ні си́ли.

Я мов мре́ць помі́ж мерця́ми,
що лежа́ть у домови́ні,
що про них Тобі́ байдуже́,
що скона́ли у прови́ні.

Ки́нув Ти мене́ у прі́рву,
в сме́ртний мо́рок і безо́дню,
роз'яри́всь на мене́ гні́вом, —
вали́ йдуть оди́н по о́днім.

Оддали́в люди́й од мене́,
з ким я зна́всь — тепе́р гиду́ють;

менé зámкнено самóго,
і ніхтó не пошкодує.

Згáсли óчі від скорбóти,
плáчу, рúки простягаю
і Тебé, єдiний Бóже,
щодня в рóзпачі питаю:

«Хібá зрóбиш такé дiво,
щоб мерці з могiл устáли
і Твої дiлá великі
Твої твóри прославляли?

Чи у грóбі хто про Тéбе
споминáє, як зотліє?
Чи сiяє Твоя прáвда
там, де тьмá і безнадiя?»

Я до Тéбе кличу, Бóже,
і молюся спозарáнку...
Чом лиця Твогó не бáчу?
Чи відкинув доостáнку?

Я убóгий і у зли́днях
ще відмáлку пробуваю;
лиш підня́вся — впокорiвся,
знов од стра́ху знемагаю.

Твоя я́рость, як та б́уря,
пронесла́ся надо мно́ю,
звідусю́ди обгорну́ла,
окружи́ла, мов водо́ю.

Оддали́в єси́ од мене́
мої́х дру́зів, побрати́мів:
в час стражда́нь мої́х знайо́мі
ми́ттю щезли, мов хто ви́мів.

Го́споди, моє́ спасі́ння!
День і ніч до Те́бе клі́чу:
ви́слухай мою́ моли́тву,
прихи́йся таємни́чо.

ПСА́ЛЬМА 102 (СІІ)

Бла́гові, ду́ше моа́, Го́да, і ве́а
внѣтрянна́ моа́ І́ма́ Го́тоє Го́во.

Благослови́, душе́ моя́,
Святе́ Ім'я́ Госпо́дне,
і ти́, утробі́ мо́я, сла́в
добро́ Йо́го безо́дне!

Проща́є Він твої́ гріхи́,
неду́ги ізціля́є,

од па́губи тебе́ храни́ть
і ла́скою вінча́є.

Чого́ жадáєш, Він да́є
на до́брую потре́бу;
ти молоді́єш, як орéл,
здійма́ючись під не́бо.

Обра́женим да́є Він су́д
і пра́вду прóти злю́щих;
пода́в Мойсе́єві зако́н
про всі роди́ гряду́щі.

Благі́й Госпо́дь — не ху́тко нам
на гнів Йо́го підня́ти;
Він Милосе́рдний — до кінця́
не бу́де нас кара́ти.

Не по гріха́м да́є Госпо́дь,
не по людськи́м заслу́гам:
як не́бо ви́соко стої́ть,
так ще́дрить Свої́м слугам.

Як за́хід за степі́ й моря́
од схóду віддали́вся,
так оддали́в гріхі́ од на́с,
наві́к не прогніви́вся.

Як ба́тько жа́лує діте́й
і ще́дрить їх да́рами,
так ще́дрі ру́ки розпросте́р
Благі́й Госпо́дь над на́ми.

Бо зна́є, як поста́ли ми
і звідкіля́ взяли́ся:
що то́й же по́піл, то́й же пра́х,
та вго́ру підняли́ся.

Бо чолові́к — як та трава́,
що в по́лі зелені́є:
промчі́ться бу́ря по́над ним
і прах його́ розві́є.

А Бо́жа ми́лость з ві́ку в ві́к
на до́брих і правди́вих,
що за́повідь Йо́го повня́ть
посе́ред нечесті́вих.

Госпо́дь на Не́бі Свій престо́л
поста́вив осі́янный,
царю́є Він над сві́том всі́м
у сла́ві незрівня́нній.

Благослови́ть, хвали́ть Йо́го,
всі а́нгели Госпо́дні,

послúхачі велíнь Йогó,
чинíти вóлю згóдні!

Благословíть, хвалíть Йогó,
покíрні Йогó слúги,
всі вóїнства Йогó святí,
небéснїї потúги!

Благослови́, хвали́ Йогó,
все твóриво прирóдне!
Благослови́, душé моя́,
Святé Им'я́ Госпóдне!

Благослови́, хвали́ Йогó,
все твóриво прирóдне!
Благослови́, душé моя́,
Святé Им'я́ Госпóдне!

ПСА́ЛЬМА 142 (СХЛІІІ)

Ѓдн, оúслы́ши молíтвú мою́,
внúши моленíє моє во íстинѣ Твоєй.

О Бóже, вислухай моє благáння,
у правді Своїй з Неба прихили́ся!
Нíхтó з людéй не має оправдáння...
З рабóм Твоїм у гнívі не судíся!

Бо ду́шу мою́ го́нить враг завзя́тий,
життя́ моє́, мов зе́млю, попира́є;
у мене́ тліє се́рце, дух підтя́тий,
смерте́нна тьма́ мене́ вже огорта́є.

Над дня́ми, що мину́ли, розважа́ю,
мірку́ю про діла́ Твої́ добре́нні;
своі́ до Те́бе ру́ки простяга́ю,
душá моя́ — мов та земля́ жаждéнна!

Не забарі́ся, — дү́х мій знемага́є!
Не одверта́йся од мене́, щоб не зги́нув!
Хай ла́ска Твоя́ зра́ння помага́є, —
на Те́бе я наді́ї не поки́нув!

Де, Бо́же, шлях, яким іти́ я ма́ю?
Душі́ мої́й без Те́бе го́ді жи́ти!
Ряту́й од зли́х, до Те́бе прибіга́ю!
Во́лю Твою́ навчи́ мене́ твори́ти!

Ти єси́ Бог мій, Ти — Госпо́дь єди́ний!
Твій Добротли́вий Дух мене́ наста́вить:
Він поведе́ мене́, де шля́х правди́вий!
Ім'я́ Твоє́ життя́ мені́ поя́вить!

Я ра́б Твій! Ту́гу мою́ Ти розві́єш,
Ти порази́ш усі́х, що ли́хо ро́блять;

**Ти правдою і ласкою подієш,
Ти вігубиш усіх, що менé гноблять!**

**Ти єси Бог мій, Ти – Господь єдиний!
Твій Добротливий Дух менé навчає:
Він поведе менé, де шлях правдивий!
Ім'я Твоє життя мені поаявить!**

**Слава Отцю, і Сїну, і Святому Духу, і нї-
ні, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.**

Алилуя, алилуя, слава Тобі, Бóже. (3)

© Пантелеймон Куліш, 1871

© Єпископ Іов Коновалюк, 2016